

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: J. L.
státní příslušností X
bytem v ČR: P.
zastoupená Mgr. Ing. Markem Němcem, advokátem
sídlem Nádražní 106, 264 01 Sedlčany

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018 č. j. OAM-880/ZA-ZA14-VL13-2015

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 2. 2018 č. j. OAM-880/ZA-ZA14-VL13-2015 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Ing. Marka Němce, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že žalovaný překročil meze správního uvážení, neboť bez důkazu uvážil, že nevidí takové skutečnosti, které by zakládaly obavu z pronásledování azylově relevantním způsobem. Měla tedy za to, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, čímž porušil ust. § 3 a § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dále podle ní nerespektoval směrnici Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „směrnice 2004/83/ES“). Napadené rozhodnutí považovala za nepřezkoumatelné, neboť v něm chybí jasné stanovisko žalovaného, proč je přesvědčen, že nebyla v Číně pronásledována, navíc za situace, kdy by mělo postačovat toliko její tvrzení obsažené na č. l. 24 správního spisu. Poukázala na to, že bylo rozhodnuto v rozporu s obsahem spisu, závěr žalovaného, že jí nehrozí pronásledování po návratu do Číny, je v rozporu se zprávami Amnesty International a Human Rights Watch. Žalovanému vytýkala, že měl dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu zjistit, zda je žalobkyně křesťanského vyznání. Dle jejího názoru je ze správního spisu zřejmé, že disponuje znalostmi Bible na takové úrovni, že příslušnost ke křesťanské víře byla bez pochyb prokázána. Z jejího tvrzení v průběhu správního řízení je patrné, že o své víře mluvila pravdu, těžko by jinak původní biblický text označila za řecký, neboť Ježíš mluvil aramejsky a Starý zákon je psán hebrejsky, jen Nový zákon je psán řecky, rovněž zmínka o trojjediném Bohu je důkazem příslušnosti k nějakému křesťanskému společenství. Podotkla, že pokud měl žalovaný i nadále pochybnosti o její víře, byl povinen tuto pochybnost dalším zkoumáním, např. znaleckým z oblasti religionistiky, odstranit, což neučinil.
3. Napadené rozhodnutí považovala za nepřezkoumatelné i pro absenci jasného stanoviska, proč nebyl shledán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Měla za to, že žalovaný v rozporu s ust. § 3 správního řádu nepostavil najisto, zda jí pronásledování nehrozí proto, že není praktikující křesťanka, nebo proto, že v Číně funguje reálná svoboda vyznání. Ve správním spise jsou založeny doklady o tom, že v Číně jsou křesťané mučeni a pronásledováni, udavači jsou finančně odměňováni. Namítala, že v napadeném rozhodnutí není uvedeno, proč si žalovaný myslí, že po návratu do Číny jí nehrozí pronásledování. Poznamenala, že je notoricky známo, že Čínská lidová republika disponuje dostatečně kvalitní sítí tajných agentů všude na světě i v České republice, pro které není vůbec složité identifikovat několik desítek čínských žadatelů o azyl z náboženských důvodů, není tak těžké předvídat, jak bude Čína nakládat s těmi křesťany, kteří se po několika letech neúspěšného domáhání azylu z náboženských důvodů vrátí do Číny. Poukázala také na dlouhou dobu, po kterou bylo vedeno správní řízení (více než dva roky), čímž se stal její návrat do Číny ještě více nespravedlivým, už jen z tohoto důvodu má nárok nejen na doplňkovou ochranu, ale i na humanitární azyl dle ust. § 14 zákona o azylu.
4. Žalobkyně dále konstatovala, že žalovaný patrně s ohledem na ust. § 2 odst. 4 správního řádu vydal nezákonné a nesprávné rozhodnutí. Domnívala se, že tak učinil z obavy, že by musel udělit mezinárodní ochranu každému Číňanovi, který přijede do České republiky s tvrzením, že je pro svou víru pronásledován. Toto bylo podle jejího názoru též důvodem pokládání kapciózních dotazů týkajících se důvodů, proč se neobrátila na kulturně i historicky bližší státy, ačkoli Česká republika zůstala křesťanům světa kulturně blízkou zemí. Navrhla, aby byl proveden důkaz znaleckým posudkem z oboru religionistiky či podobného oboru o tom, že je praktikující křesťankou. Soud by měl podle ní přizvat znalce

nejen k vypracování posudku, ale i k soudnímu jednání, mělo by být umožněno, aby soud položil otázky jak znalci, tak žalobkyni (prostřednictvím tlumočníka), a vytvořil si vlastní úsudek. Jedná se částečně o otázku znaleckou, částečně o otázku právní. Takovým postupem by se podle jejího názoru ukázalo, kolik žadatelů je opravdových křesťanů a kolik není, zmizela by tak obava žalovaného z nárůstu uprchlíků v České republice, která působí nesprávně k její tíži. Ohledně situace v Číně v oblasti pravděpodobného chování bezpečnostních orgánů a dalších obyvatel vůči ní navrhla pro účely prokázání podmínek doplňkové ochrany svědeckou výpověď V. M., ředitele organizace Iustitia et Pax, která se dlouhodobě a intenzivně zabývá stavem lidských práv křesťanů v Číně.

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek žalobkyně a odkázal na obsah správního spisu. Měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi tvrzenými žalobkyní v průběhu správního řízení, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace. Trval na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Byl přesvědčen o tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. S žalobkyní provedl dva pohovory, ve kterých měla prostor uvést všechny podstatné okolnosti, shromáždil také rozsáhlé podklady, na základě kterých byla žádost posouzena.
6. Pokud jde o neudělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný uznal, že nelze vyloučit, že žalobkyně je příslušnicí církve Zhao hui, avšak konstatoval, že ve věci byla řada okolností značně snižujících její věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením týkajícím se skutečných důvodů odchodu z vlasti. Nezpochybňoval složitou a problematickou možnost vyjádření víry stoupenců některých církví v Číně, avšak pro udělení mezinárodní ochrany je třeba shledat individuální pronásledování jednotlivých stoupenců. Z tvrzení žalobkyně dle něj nevyplývá, že by byla pronásledována ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. K vyprávění žalobkyně o výsledku na policejní stanici v Číně uvedl, že popis toho, jak snadno utekla, považuje za nevěrohodný a nepravděpodobný. Zdůraznil také, že k této události došlo tři roky před jejím odjezdem z Číny. Ohledně intenzity pronásledování odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Öcalan proti Turecku ze dne 12. 5. 2005, na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009 č. j. 5 Azs 7/2009-98. Z tvrzení žalobkyně měl za to, že jednání bezpečnostních složek nevykazovalo znaky opakovanosti, nebylo dostatečně intenzivní, aby mohlo být považováno za pronásledování. Poznamenal, že žalobkyně ze země původu bez potíží vycestovala, bez problémů uprchla z policejní stanice, víckrát zadržena nebyla, není trestně stíhána, nebylo jí bráněno ve vyznávání víry či k porušení jiných jejích základních lidských práv. O mezinárodní ochranu nepožádala bezprostředně po příjezdu do České republiky. Poznamenal, že přicestovala v rámci skupiny organizované ze strany třetích osob. Uvedené skutečnosti podle něj svědčí o snížené věrohodnosti výpovědi žalobkyně.
7. Žalovaný dále trval na tom, že se na str. 28-32 napadeného rozhodnutí řádně vypořádal s otázkou udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Připomněl důležitost posuzování individuálních okolností každého případu. Neshledal, že by žalobkyni v případě návratu do Číny hrozila vážná újma. Obavy žalobkyně z trestního stíhání po návratu do vlasti označil za nepodložené. Byl toho názoru, že základní lidská práva žalobkyně nebyla soustavně či závažným způsobem porušována. Pokud jde o námitku žalobkyně, že jí měl být udělen humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu, žalovaný připomněl, že na jeho udělení není právní nárok a že řádně zjistil a posoudil její osobní

situaci. Zdůraznil, že žalobkyně neměla žádný problém s vycestováním, což dle něj nesvědčí o jejích tvrzených obavách z možného pronásledování. Odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku. Měl také za to, že vycházel z objektivních, relevantních a netendenčních informačních zdrojů, se kterými žalobkyni umožnil se seznámit a vyjádřit se k nim. Žalobkyně doložila dokumenty, které považovala za lépe vystihující situaci v Číně. Pokud žalovaný shledal takové materiály jako nadbytečné a z důvodu hospodárnosti a efektivity správního řízení nepřistoupil k jejich překladu, nelze jeho postup označit za nezákonný. Žádost o udělení mezinárodní ochrany považoval za účelovou s cílem legalizace pobytu na území České republiky. Podotkl, že žalobkyně nemusí mít obavu, že by se čínské státní orgány dozvěděly, že v České republice žádala o azyl, žalovaný takové informace nikomu nesděluje. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 15. 10. 2015 požádala o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti uvedla, že je čínské národnosti, je rozvedená. Ona ani nikdo z rodiny není členem žádné politické strany ani organizace. Má středoškolské vzdělání, pracovala jako pokladní v supermarketu. Ve vlasti měla od roku 2012 problémy kvůli svému náboženství, vyznává křesťanskou víru směru Zhao hui. Do České republiky přicestovala dne 28. 9. 2015. V minulosti nikde o mezinárodní ochranu nežádala, nikdy nebyla trestně stíhaná. Její zdravotní stav je dobrý. Obává se, že kdyby se do Číny vrátila, byla by po návratu zatčena a uvězněna kvůli tomu, že jí vypršela platnost víza. Bylo by jim jasné, že chtěla utéct z důvodu svých náboženských problémů. Sdělila, že její manžel přestal podporovat její víru, když čínská vláda přistoupila k útlaču, začal se obávat o svou budoucí kariéru a v červnu 2014 se s ní rozvedl. Nedovolil jí vídat syna, pokud by ho chtěla vidět, nechal by ji uvěznit. Náboženská setkání se nemohla normálně konat, mnoho souvěrců bylo zatčeno a uvězněno, zaplatili vysoké pokuty, byli zbiti. Neměla tak jinou možnost než svou domovskou zemi opustit.
10. Při pohovoru dne 10. 11. 2015 žalobkyně sdělila, že bydlela v provincii H. ve městě S. v pronajatém bytě. Měla potíže kvůli své víře. V říjnu 2012 chtěla přednášet víru ve městě Z., ale byla zatčena a odvedena na policejní stanici, kde byla vyslýchána a zbita. Bylo jí řečeno, že její víra je sekta. Během výslechu zazvonil telefon, všichni policisté odjeli, hlídal ji pouze jeden z nich, kterému řekla, že potřebuje na toaletu, podařilo se jí z budovy utéct. Obviněna nebyla. Při výslechu neuvedla místo bydliště, tak ji nenašli. Její okolí a kamarádi se jí smáli. Je členkou tzv. domácí církve. Začala věřit počátkem roku 2012, když omdlela ve svém bytě, slyšela mluvit svou matku, přestože byla v bezvědomí, říkala jí, že se má modlit. Když se modlila, probrala se. V bezvědomí byla tři dny. Lékaři nevěděli, co se jí stalo, žádné zdravotní potíže pak neměla. Od začátku roku 2012 docházela na setkání, jednou až dvakrát týdně. Byla si vědoma, že setkání nejsou státem povolená. Setkávali se v místě bydliště souvěrců, četli Bibli, zpívali, modlili se. Setkání jí pomohla v dosažení vnitřního klidu. Koncem roku 2014 na ni bylo podáno udání. Domnívá se, že ji udali sousedé. V červnu 2014 se vrátila ze Z. do S. Sousedi se jí pořád ptali, proč má tolik návštěv. Přišli k ní policisté a vyptávali se jí na návštěvy, poté odešli. Následně její církev změnila místo setkávání. O azyl žádá z náboženských důvodů, ve vlasti nemohla svobodně vyznávat

svou víru, obává se svého zatčení. Dále jí byly při pohovoru kladeny dotazy na znalosti z oblasti křesťanství. Žalobkyně poukázala na to, že mnoho lidí z jejího společenství mučili, někteří záhadně zmizeli. Ona žila ve strachu, dál tak žít nechce. O azyl požádala na základě informací od krajana, se kterým se setkala v hotelu po příjezdu do České republiky. Z Číny s tímto záměrem neodjížděla, původně chtěla odjet za prací a svobodně vyznávat svou víru. Vlast opustila na cestovní pas a turistické vízum. Přiletěla přes Jižní Koreu. V Pekingu prošla kontrolou, při které jí byly pokládány běžné dotazy. Za cestu zaplatila 50 000 juanů, a to částečně z úspor, částečně jí pomohli rodiče.

11. Žalovaný shromáždil informace o zemi původu žalobkyně, konkrétně informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015 č. j. 98863/2015-LPTP „Čína – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 29. 1. 2015 o Číně, výroční zprávu Amnesty International ze dne 25. 2. 2015 o Číně, zprávu Freedom House ze dne 28. 1. 2015 o Číně, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie ze dne 12. 3. 2015 „o lidských právech a demokracii za rok 2014 – oddíl XII: Lidská práva v zájmových zemích“, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci z října 2014 o Číně. Z těchto podkladů však žalovaný při svém rozhodování pro jejich zastaralost nevycházel (srov. str. 13 napadeného rozhodnutí).
12. Dne 25. 8. 2016 byl s žalobkyní proveden další pohovor, při kterém sdělila, že Českou republiku si jako cílovou zemi vybrala, neboť jí to navrhla cestovní kancelář a ona sama si na internetu našla nějaké informace, že Česká republika byla v minulosti komunistickou zemí, a když viděla heslo „*Pravda vítězí*“, líbilo se jí to a cítila, že by zde mohla být doma. Vízum si vyřídila v srpnu 2015 na české ambasádě v Pekingu. Pomohla jí s tím cestovní kancelář. V minulosti neúspěšně žádala o francouzské vízum, a to v dubnu 2015. Od roku 1978 do roku 1999 žila v provincii H., město S., v letech 1999-2012 ve stejné provincii ve městě Z., v letech 2012-2014 změnila adresu v rámci města Z. a od června nebo července 2014 do svého odjezdu z Číny pobývala opět ve městě S. K žádosti o vízum doložila nepravdivé potvrzení o zaměstnání a dále nepravdivě uvedla, že je vdaná, ačkoli je rozvedená. Do Číny neměla v úmyslu se vrátit. U pasové kontroly při odletu se jí vyptávali na různé informace, zdrželi ji asi půl hodiny. Cestovala se dvěma známými, sama by se nedomluvila. O možnosti požádat v České republice o mezinárodní ochranu se dozvěděla v hostelu, kde se bavila se starším Číňanem, který zde žije již dvacet let. Vyprávěl jí o české kultuře a o tom, že západní země jsou demokratické a přijímají uprchlíky. Hledala také informace na internetu. Než žádost podala, snažila se najít si v Praze práci, ale vzhledem k tomu, že měla jen turistické vízum, nikdo ji nechtěl zaměstnat. Po třech dnech se dozvěděla, že bez legálního pobytu práci nesežene, odjela tedy do Zastávky požádat o udělení mezinárodní ochrany. Chtěla by zde svobodně vyznávat svou víru a být užitečná. V domovské zemi pracovala v supermarketu jako pokladní, pak byla doma s dítětem, následně byla zaměstnaná jako skladnice, poté měla jen dočasná zaměstnání, např. prodávala kosmetiku. Předložila potvrzení Sboru Církve bratrské Horní Suchá ze dne 24. 5. 2016, že se zapojila do společenského života, a také sepsaný životní příběh.
13. S žalobkyní byl proveden doplňující pohovor, a to dne 22. 11. 2016, při kterém bylo zjišťovány skutečnosti vztahující se k její víře a problémům, kterým v této souvislosti ve vlasti čelila. Žalobkyně se hlásí k církvi Zhao hui, která je protestantská. Popsala fungování této církve, např. okolnosti jejího vzniku, kdo byli její zakladatelé, charakteristiku, počet členů, strukturu atd. K církvi se obrátila po těžké nemoci, kterou prodělala v roce 2012, její

matka však k církvi patřila vždy. Svou víru vyznávala modlitbami, zpěvem duchovních písní, čtením Bible, na setkáních, která probíhala v bytech členů. Oficiální místo setkávání neměli, byli by zatčeni. Scházeli se dvakrát do týdne v počtu 7-10 osob, pokud bylo nebezpečí (někdo byl zatčen, čínská vláda vydávala materiály proti nim), šli se jen 3-4. Měli pravidelné časy, kdy se setkávali, zpravidla se informovali osobně. Místa setkávání se často měnila. Její funkcí bylo kázat evangelia, setkávání probíhala i u ní doma. Musela dávat pozor, aby je někdo neviděl. Stávalo se, že je někdo sledoval, tak museli změnit čas a místo setkání. Před odjezdem z Číny (koncem roku 2014) k ní domů přišla policie a byla u ní provedena prohlídka. Bylo jí řečeno, že je někdo podezřívá z nezákonného shromažďování. Nenašli však její knihy ani jiné věřící, tak si jen opsali údaje z jejího občanského průkazu a z domovenky. V obytných komplexech, kde bydlela, visela oznámení, že pokud by měl někdo podezření na shromáždění věřících, má je udat. Policie přišla na základě takového udání. Poté se přestěhovala, neví, zda se policisté ještě vrátili, ale neměli důkazy, tak ji nemohli dále obtěžovat. Přestěhovala se, a to v rámci města S. Setkání u ní doma probíhala od května 2012, na své poslední adrese ve vlasti setkávání nepořádala. Její církev je v Číně povolená, ale čínská vláda jedná proti náboženské svobodě. Někteří z její církve byli zatčeni a odsouzeni k trestu odnětí svobody, někteří museli zaplatit pokutu, jiní byli zabiti, zmrzačeni nebo zmizeli. O těchto skutečnostech věděla, přesto se dobrovolně stala členkou církve. Věděla, že kvůli šíření víry může mít potíže, ale kázání evangelia považovala za boží požadavek. Kázala ho všem, koho znala. S kázáním začala hned poté, co uvěřila. V České republice chodí v neděli do kostela a každý den si čte Bibli. Zažila výsměch a policejní útlak, bylo jí ublíženo, byla zatčena.

14. Problémy začaly dne 10. 10. 2012, když byla v parku udána při kázání evangelia. Byla odvedena na policejní stanici a vyslýchána, nic říct nechtěla, vyhrožovali jí, začali ji bít. Pak zazvonil telefon, až na jednoho policistu, který ji hlídal, všichni odešli něco řešit. Policistovi řekla, že potřebuje na toaletu, když z ní vyšla, nikde nikdo nebyl, tak utekla. Celou dobu se modlila. Společně s ní zatkli i její sestru ve víře, nevěděla, co s ní bylo dál. Doklady o zadržení nemá. Během výslechu u sebe neměla doklady, svou totožnost neprozradila. Další potíže s policií měla v roce 2014 (viz výše). V květnu 2014 se rozvedla s manželem kvůli jeho obavám z toho, že ji opět někdo udá a že by mohl mít problémy i on. Tehdy viděla naposledy svého syna, manžel si nepřál, aby se s ním stýkala, pokud by tak činila, udal by ji. V případném soudním sporu by jako křesťanka neuspěla. V červnu 2014 se odstěhovala. Stížnost na jednání policie nepodávala, byla by k ničemu. Trestně stíhaná nebyla, jiné potíže se státními orgány ani bezpečnostními složkami neměla. Cestovní pas vyřizovala v místě původního bydliště, neměla žádný záznam, proto nebyl problém s jeho vyřízením. V případě návratu do vlasti se obává, že druhou polovinu života stráví ve vězení, nebo beze stopy zmizí. V České republice už je dlouho, navíc se ve zprávách mluvilo o tom, že zde čínští křesťané žádali o mezinárodní ochranu. Nevrátila se během doby, na kterou měla udělené vízum, je tedy vedena jako zmizelá osoba a ve vlasti o tom mají záznam. V rámci Číny se přestěhovala a stejně byla udána. V Číně nemá pocit bezpečí. Žalobkyně dále předložila zprávy ohledně situace v Číně, pokud jde o náboženskou svobodu, a další dokumenty.
15. Žalovaný shromáždil další podklady ohledně situace v Číně, a to výroční zprávu China Aid Association z března 2016 „Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou“, výroční zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 10. 8. 2016 o svobodě vyznání v Číně za rok 2015, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky „Čína – Křičící: historie, zakladatel, struktura a věrouka“, výroční

zprávu Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 o Číně, zprávu Freedom House ze dne 27. 1. 2016 o Číně, výroční zprávu Amnesty International ze dne 24. 2. 2016, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016 „o lidských právech a demokracii za rok 2015 – kapitola IV: prioritní země – Čína“, zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie z března 2016 „Čína – křesťané“.

16. Dle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 7. 3. 2017 byla žalobkyně dotazována na jí doložené podklady a na to co jimi chtěla prokázat. Předložené informace mají doložit tvrzené skutečnosti ohledně situace její církve v Číně, pronásledování domácích církví čínskou vládou, propagandy. Následně žalobkyně předložila další důkazy, které mají podporovat její tvrzení. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 2. 2018 č. j. OAM-880/ZA-ZA14-VL13-2015 nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12-14b zákona o azylu.
17. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
18. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
19. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
20. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
21. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
22. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
23. Podle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou*

část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

24. Podle ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu *pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
25. Městský soud v Praze úvodem podotýká, že právně i skutkově podobnými případy žadatelů o udělení mezinárodní ochrany pocházejících z Číny a uvádějících jako důvod podání žádosti pronásledování z náboženských důvodů se správní soudy, včetně Nejvyššího správního soudu, opakovaně zabývaly. Lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019 č. j. 9 Azs 39/2019-77, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019 č. j. 7 Azs 499/2018-52, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019 č. j. 4 Azs 333/2019-34 či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2019 č. j. 3 Azs 72/2019-33.
26. V posledně zmíněném usnesení kasační soud shrnul: „S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že v rozsudku č. j. 9 Azs 39/2019 – 77, se Nejvyšší správní soud vypořádal se všemi námitkami, které žalovaný v nyní podané kasační stížnosti uplatnil v postavení stěžovatele. Tímto rozsudkem kasační soud sjednotil rozdílnou judikaturu krajských soudů a komplexně se vyjádřil k hodnocení situace čínských křesťanů žádajících v České republice o mezinárodní ochranu (za obdobných skutkových okolností, jaké jsou dány v nyní posuzovaném případě). Proto na tento rozsudek Nejvyšší správní soud v dalších podrobnostech odkazuje. Dále lze pro úplnost odkázat například na usnesení ze dne 3. 10. 2019, č. j. 10 Azs 258/2019 – 35, ze dne 31. 10. 2019, č. j. 9 Azs 222/2019 – 32, ze dne 4. 12. 2019, č. j. 4 Azs 333/2019 – 34, či ze dne 27. 11. 2019, č. j. 8 Azs 232/2019 – 41. V těchto usneseních zdejší soud (s odkazem na již citovaný rozsudek č. j. 9 Azs 39/2019 – 77) kasační stížnosti stěžovatele (žalovaného) ve věcech jiných čínských příslušníků menšinových křesťanských církví rovněž odmítl jako nepřijatelné.“
27. Zdejší soud má za to, že ani v nyní posuzovaném případě žalovaný v napadeném rozhodnutí své závěry neodůvodnil dostatečně.
28. Tím, zda byly dány důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, se žalovaný zabýval na str. 17-24 napadeného rozhodnutí. Zmínil, že žalobkyně do České republiky přicestovala v rámci organizované skupiny svých spoluobčanů, souvěrců, které dříve neznala. Zdůraznil, že při vyřizování turistického víza do České republiky žalobkyně uvedla nepravdivé informace, o čemž ho sama od sebe neinformovala, a konstatoval, že tato skutečnost snižuje její věrohodnost. Poukázal také na to, že žalobkyně nechtěla sdělit podrobnosti o osobách, které jí vízum pomohly zajistit a které jí poradily, že má v České republice požádat o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný také připomněl, že žalobkyně vlast opustila bez jakýchkoli problémů, potíže neměla při vyřizování dokladů ani následně na letišti. Poznamenal, že odjezd žalobkyně a dalších jejích spoluobčanů byl organizovaný, všichni hned, jak to bylo možné, požádali o pracovní povolení, opustili pobytová střediska, což podle něj svědčí spíše o ekonomických motivech jejich odjezdu ze země původu. Na základě opatřených podkladů dále žalovaný charakterizoval náboženské hnutí Zhao hui a

konstatoval: „Po porovnání informací sdělených žadatelkou správní orgán dospěl následně k závěru, že nelze zcela vyloučit, že výše jmenovaná je příslušnicí církve Zhao hui (Křičící), neboť její výpovědi stran uvedené církve v základních obrysech odpovídají informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít.“ Dále se věnoval situaci v oblasti dodržování svobody vyznání v Číně a uzavřel, že náboženské menšiny „se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek.“ Následně žalovaný hodnotil skutečnosti tvrzené žalobkyní v průběhu správního řízení. Uvedl, že k jedinému zadržení žalobkyně došlo tři roky před jejím odjezdem z Číny, problémy s manželem nepovažoval za závažné porušení jejích základních lidských práv. Zdůraznil, že ona sama se nestala terčem incidentů, o kterých hovořila a které dokládala ve vztahu k souvěrcům. Zmínil též, že žalobkyně mohla k řešení své situace využít možnost vnitřního přesídlení v rámci Číny. Prohlásil také: „Správní orgán zajímá vždy pouze a jen skutečnost, zda v individuálním případě konkrétního žadatele došlo během jeho pobytu ve vlasti, nebo by s vysokou pravděpodobností mohlo dojít při jeho návratu do vlasti, k závažnému porušení jeho lidských práv, a to pouze a jen z důvodů taxativně předvídaných zákonem o azylu, respektive Úmluvou o právním postavení uprchlíků... (...) V případě výše jmenované však správní orgán opakovaně konstatuje, že takové závažné porušení jejích lidských práv z důvodu její náboženské příslušnosti neshledal ani v minulosti, a ani do budoucnosti.“ Uzavřel: „Správní orgán tak shrnuje a opakuje, že dle názoru správního orgánu žadatelka nebyla v zemi své státní příslušnosti z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystavena pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu, tedy závažnému porušení jejích základních lidských práv ze strany čínských orgánů, a neuvedla ani žádné konkrétní a relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že se na této její situaci v případě jejího návratu do vlasti cokoliv změní.“

29. Z uvedeného posouzení má zdejší soud za to, že žalovaný zpochybňoval věrohodnost žalobkyně tím, že přicestovala v rámci organizované skupiny čínských občanů křesťanského vyznání, kteří uváděli obdobné důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako ona, přičemž se dříve neznali, tím, že při vyřizování víza do České republiky uvedla nepravdivé informace a bez přímé konfrontace s kopií žádosti o vízum by uvedené skutečnosti žalovanému nesdělila, dále tím, že si ihned jak to bylo možné, většina osob ze skupiny požádala o pracovní povolení a opustila pobytová zařízení. Z uvedených skutečností však podle soudu nelze vyvozovat, že by žalobkyně byla nevěrohodná a že by neuváděla skutečné důvody odjezdu z vlasti. K danému se vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 29. 8. 2019 č. j. 9 Azs 39/2019-77, kde uvedl: „Nevěrohodnost stěžovatele by bylo možno založit na otázce jeho deklarované příslušnosti k církvi či na okolnostech údajných incidentů, které údajně vedly k jeho odchodu ze země původu (pocit, že je odposloucháván, údajné sledování či neúspěšná návštěva policie). Z ničeho však neplyne, že by jej bylo možno označit za nevěrohodného pouze na základě uvádění nepravdivých skutečností v souvislosti se snahou vycestovat ze země původu. Takový závěr by bylo možno postavit leda na značně zkratkovité úvaze, že kdo lže jednou, lže vždycky. Taková úvaha však zcela odhlíží od kontextu prvního uvádění nepravdivých údajů. Stěžovateli je totiž možno přitakat, že je pochopitelné, pokud v žádosti o vízum neuváděl takové údaje, které by vedly k jejímu zamítnutí, a tedy k nevystoupení ze země původu. Je i pochopitelné, že stejně postupoval, dokud nebyl fakticky i právně na území ČR. Jeho nevěrohodnost tedy nelze založit ani jen na tom, že nepravdivé údaje obsažené v žádosti o turistické vízum zopakoval i při příletu do Prahy. Jeho nevěrohodnost by bylo možno založit teprve na tom, pokud by si navzájem odporovala jeho vyjádření v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebo by byla v rozporu se skutečnostmi o zemi

původu zjištěnými v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Stejně tak nelze jeho nevěrohodnost založit na tom, že mu trvalo několik dní, než docestoval z Prahy do zařízení žalovaného v Zastávce u Brna. (...) ...v nyní posuzovaném případě uplynulo mezi stěžovatelským příletem do ČR a podáním žádosti o mezinárodní ochranu pouze šest dnů, což nelze hodnotit jako nepřiměřené prodlení.“ Pokud jde o tvrzení žalovaného ohledně příjezdu žalobkyně do České republiky v rámci organizované skupiny, soud je považuje za nejednoznačná, ničím nepodložená. Jde o pouhé spekulace žalovaného. Údajná nevěrohodnost sdělení žalobkyně učiněných v průběhu správního řízení nemůže být založena ani skutečností, že její odjezd ze země byl bezproblémový. I k tomuto lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019 č. j. 9 Azs 39/2019-77: „Jinak řečeno, indicie obsažené v rozhodnutí žalovaného a týkající se bezproblémovosti a údajné organizovanosti stěžovatelova odchodu z Číny mohou skutečně naznačovat, že stěžovatel fakticky není v zemi svého původu pronásledováním ohrožen či dokonce že jeho odchod byl organizován z důvodů, které by udělení mezinárodní ochrany vylučovaly. V nynější podobě jsou však v rozhodnutí žalovaného uvedeny pouze v podobě indicií a nedorečených náznaků, které nelze soudně přezkoumat. Rozhodnutí žalovaného je v tomto ohledu stíženo vadou nepřezkoumatelnosti a již z toho důvodu je měl krajský soud zrušit.“ Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že úvahu žalovaného o snížené věrohodnosti žalobkyně je třeba odmítnout jako neopodstatněnou a nepřezkoumatelnou.

30. Městský soud v Praze dále podotýká, že žalovaný sice nevyloučil, že žalobkyně je příslušnicí církve Zhao hui a že členové náboženských menšin v Číně se mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek (str. 20 a 21 napadeného rozhodnutí), avšak uzavřel, že žalobkyně nebyla ve vlasti z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystavena pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu (str. 24 napadeného rozhodnutí). Žalovaný tak akcentoval jednání čínských orgánů ve vztahu k žalobkyni, ke kterému mělo dojít v minulosti, nezabýval se však tím, zda žalobkyně může být pronásledována ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu v budoucnosti, a to již jen pro svou příslušnost k náboženské skupině Zhao hui. Jestliže žalovaný zcela nepochybnil příslušnost žalobkyně k této církvi ani to, že náboženské menšiny mohou v Číně čelit negativnímu jednání ze strany správních orgánů, nemohl se spokojit pouze s hodnocením situace žalobkyně před jejím odjezdem do České republiky. Ve svém rozsudku ze dne 29. 8. 2019 č. j. 9 Azs 39/2019-77 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru: „Odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může být shledán i v případě příslušníka určitého náboženského společenství, který v minulosti nebyl vystaven žádnému konkrétnímu aktu pronásledování, pokud bude v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že už z důvodu jeho členství je přiměřeně pravděpodobné, že by pronásledování z tohoto důvodu byl v budoucnu vystaven. Takovou přiměřenou pravděpodobnost pronásledování lze shledat i v důsledku kriminalizace členství v daném náboženském společenství, přičemž rozhodující je zejména pravděpodobnost stíhání takové skutkové podstaty v praxi země původu žadatele o mezinárodní ochranu.“ S odkazem na daný rozsudek se kasační soud vyjadřoval i k příslušnosti žadatele o mezinárodní ochranu hlásícího se k církvi, jejíž příslušnicí je i žalobkyně, a to v rozsudku ze dne 19. 12. 2019 č. j. 7 Azs 499/2018-52: „Žalovaný se ani v nyní projednávané věci nevypořádal s otázkou, zda sama příslušnost k církvi Křičicích nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování. Žalovaný mohl konstatovat, že tomu tak není, nebo mohl dospět k závěru, že stěžovatelka je nedůvěryhodná v samotné otázce své příslušnosti k této církvi. Nechal ji však otevřenou, neboť na str. 19 napadeného rozhodnutí konstatoval, že „nelze zcela vyloučit, že výše jmenovaná je příslušnicí církve Křičicích, neboť její výpovědi stran uvedené církve alespoň v

základních obrysech odpovídají informacím, které by řadová příslušnice církve i s ohledem na její vzdělání, věk a sociální původ mohla mít.“ Za této situace se však žalovaný nemohl zastavit u názoru, že samotná stěžovatelka nebyla v minulosti vystavena aktům, které by bylo možno kvalifikovat jako pronásledování, ale měl se podrobně zabývat otázkou, zda jí takové ústrky nehrozí právě z důvodu samotného jejího členství v církvi Křesťanské. Městský soud v Praze konstatuje, že žalovaný i v případě žalobkyně připustil, že je příslušnicí církve Zhao hui, ani v nyní projednávaném případě se však nezabýval otázkou, zda žalobkyni z důvodu samotného členství v dané církvi hrozí ve vlasti jednání, které by bylo možné posoudit jako pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu. Takový postup žalovaného není možné akceptovat.

31. Nadto žalovaný zúžil hodnocení naplnění definice pronásledování dle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu na jednání, které je závažným porušením lidských práv, ačkoli pronásledováním ve smyslu předmětného ustanovení mohou být i „opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování.“ Zdejší soud upozorňuje na to, že k pronásledování může docházet i na tzv. kumulativním základě, žalovaný se tedy měl zabývat i tím, zda jednotlivá jednání a ústrky, kterým žalobkyně ve vlasti čelila (zadržení policií, jednání jejího bývalého manžela, který jí zakazoval setkávat se se synem, udání sousedů apod.), nedosahují intenzity pronásledování ve svém souhrnu. K tomu Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019 č. j. 7 Azs 219/2019-32: „K námitce nesprávného hodnocení skutkového stavu věci zdejší soud uvádí, že správní orgán je povinen posoudit, zda jednotlivé události dosahují intenzity pronásledování požadované § 2 odst. 4 zákona o azylu, respektive čl. 9 odst. 1 směrnice Rady 2004/83/ES, tzv. kvalifikační směrnice. Rovněž musí posoudit, zda souhrn těchto událostí není pronásledováním na kumulativním základě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009 - 98).“
32. Zdejší soud dále shledal, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost využití tzv. institutu vnitřního přesídlení. Žalovaný na str. 22 napadeného rozhodnutí uvedl: „K obavě žadatelky z pronásledování a zatčení správní orgán dále uvádí, že tato dle jeho názoru mohla k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny. Žadatelka sama tuto možnost sice vyloučila s tím, že její situace by byla vždy všude stejná, neboť útlak je v celé zemi stejný, správní orgán je však toho názoru, že žadatelka rozhodně mohla k řešení své situace s policií využít možnosti přesídlit se do jiné oblasti či provincie v rámci Číny, aby případně vyřešila své problémy, nebo se o to alespoň pokusila, než aby zvolila natolik radikální řešení, jakým je bezesporu opuštění vlasti a vycestování do zahraničí, tím spíše pak do země kulturně, historicky i jazykově natolik vzdálené zemi původu žadatelky, ve které dotyčná podle ní nikdy předtím nebyla a nemá tam žádné konkrétní vazby. Správní orgán v tomto ohledu rovněž podotýká, že žadatelka cestovala za účelem vyřízení víza pro cestu do ČR a samotného odletu ze země do Pekingu, kde se jí rovněž ve vztahu k její víře, jak vyplynulo z jejích výpovědí, nic nestalo.“ Takové hodnocení žalovaného považuje Městský soud v Praze za zjednodušující. Žalovaný se nevěnoval tomu, zda lze problém náboženských menšin v Číně označit za lokální, zda by žalobkyni v jiné části země žádné nebezpečí nehrozilo, příp. jakou část země je v tomto ohledu možné označit za bezpečnou. Zdejší soud k tomu opětovně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019 č. j. 9 Azs 39/2019-77, ve kterém se k dané problematice uvádí: „Svou výše citovanou úvahou, byť velmi nekonkrétní, o možnosti vnitřního přesídlení stěžovatele, jako by žalovaný implicitně přijal výchozí předpoklad aplikace § 2 odst. 7 zákona o azylu, tedy že „se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje

pouze na část území státu, jehož státní občanství má“. To je však v rozporu s celým zbytkem odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný vycházel z toho, že stěžovatel žádné obavy z pronásledování nebo vážné újmy v místě svého bydliště neměl. V citované pasáži naopak implicitně připouští, že takové obavy měl, ale mohl se jim vyhnout právě vnitřním přesídlením. Tento logický rozpor žalovaný nijak nevysvětlil. Nijak nevysvětlil ani to, ve kterých provinciích by hrozba trestního stíhání byla menší než ve stěžovatelově domovské provincii, a z čeho dovodil, že by tato hrozba byla v různých provinciích různá...“

33. Z výše uvedených důvodů Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný posoudil otázku naplnění podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nedostatečně.
34. Co se týče námítky žalobkyně, že jí měl být udělen humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu, Městský soud v Praze podotýká, že obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchyty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ Žalovaný se s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, vypořádal na str. 25 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že žalobkyně je dospělou, plně právně způsobilou osobou, schopnou vykonávat zaměstnání a zajistit si tak finanční prostředky pro úhradu svých životních potřeb. Na území České republiky nemá závazky či sociální vazby. Z vyjádření žalobkyně nevyplývá, že by měla zdravotní potíže vyžadující specializovanou lékařskou péči či medikaci, kterou by jí země původu nemohla poskytnout. V daném případě tak dle Městského soudu v Praze nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Žalovaný tak nepřekročil meze správního uvážení, ani ho nezneužil. Námítce, že žalobkyni měl být udělen humanitární azyl tak soud nepřisvědčil.
35. Pokud jde o posouzení naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (str. 29-32 napadeného rozhodnutí), zdejší soud poukazuje na to, že při vypořádání se s danou problematikou žalovaný zopakoval většinu svého

odůvodnění, proč žalobkyni nebyl udělen azyl podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Výtky, které soud uvedl výše ve vztahu k posouzení naplnění důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, lze tedy vztáhnout i k odůvodnění neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s tím, zda žalobkyni ve vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy.

36. Co se týče odkazu žalovaného na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku, zdejší soud má tento odkaz za nepřiléhavý, neboť šlo o případ, kdy příběh stěžovatelky byl vyhodnocen jako zcela nevěrohodný. K závěru o celkové nevěrohodnosti tvrzení žalobkyně však v nyní posuzovaném případě žalovaný nedospěl.
37. Ve své žalobě žalobkyně mimo jiné namítala, že žalovaný neodůvodnil, že po návratu do vlasti nehrozí žalobkyni pronásledování, resp. nebezpečí vážné újmy, přičemž poukázala na to, že pro čínské orgány nebude složité identifikovat, jaké osoby žádaly v České republice o udělení mezinárodní ochrany z náboženských důvodů, a je zřejmé, že v Číně jsou křesťané mučeni a perzekvováni. Žalovaný k těmto obavám žalobkyně na str. 31 napadeného rozhodnutí uvedl, že: *„je nucen zmíněnou obavu považovat za nepodloženou a čistě hypotetickou spekulaci a domněnku, neboť žadatelka nad rámec obecného tvrzení neuvedla a nepředložila během správního řízení žádné relevantní skutečnosti, které by jí tvrzené nebezpečí činilo reálným a které by pro ni bylo dostatečným důvodem domnívat se, že ji může s významnou pravděpodobností postihnout. Žadatelka pak neuvedla ani žádné konkrétní právní předpisy či omezení, které by se na ni měly vztahovat v souvislosti s delším pobytem nad rámec platnosti turistického víza. Čínskou lidovou republiku ostatně opouštějí každoročně tisíce občanů za účelem turistiky, kdy pouze v ČR jde jen v této oblasti o více než 200 000 občanů Číny ročně. Správní orgán poukazuje v rámci tohoto řízení dále na neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Číny. Správní orgán tak považuje vyjádření žadatelky za čistě účelové, protože z jím shromážděných informací rozhodně nelze dovodit, že by žadatelka byla po svém návratu do vlasti zadržena, jak tvrdí, a postižena za podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR z náboženských důvodů. (...) K obavě žadatelky, že se čínské státní orgány dozvědí, že v ČR žádá o azyl z náboženských důvodů skupina čínských křesťanů, správní orgán uvádí, že žadatelům o udělení mezinárodní ochrany je garantována ochrana osobních údajů, především ve vztahu k zemi jejich původu, o čemž byla výše jmenovaná řádně poučena. (...) Správní orgán doplňuje, že přestože se v českých médiích objevila zpráva o tom, že v ČR žádá o azyl z náboženských důvodů 60 lidí původem z Číny, případně další články k této kauze, nebyly v daných člancích rozhodně uvedeny žádné informace, na základě kterých by bylo možno identitu jednotlivých žadatelů zjistit.“* Městský soud v Praze k tomuto hodnocení žalovaného připomíná, že správní orgán je dle ust. § 3 správního řádu povinen zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu je dále povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení. Žalovaný tak měl ve vztahu k hrozbě nebezpečí vzniku vážné újmy po návratu žalobkyně do vlasti jako neúspěšné žadatelky o mezinárodní ochranu opatřit potřebné podklady vztahující se k této otázce. Ve správním spisu se sice nachází informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015 č. j. 98863/2015-LPTP „Čína – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, avšak tuto informaci žalovaný z důvodu zastaralosti jako podklad pro vydání rozhodnutí nepoužil (srov. str. 13 napadeného rozhodnutí). Novou informaci tohoto druhu si neobstaral. I v tomto zdejší soud spatřuje pochybení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalovaného. Soud přitom zdůrazňuje, že z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015 č. j. 98863/2015-LPTP „Čína – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“ vyplývá: „Na základě individuálního přístupu k jednotlivým kauzám lze očekávat, že někteří neúspěšní žadatelé o MO budou po návratu omezováni na svých právech (např. právo cestovat, nucené domácí vězení apod.). (...) Všichni dotázaní se shodli v tom, že k omezení základních práv či k případnému zadržení dojde v případě pravých politicky motivovaných žadatelů a také žadatelů z národnostních menšin... Zástupce DEU pak otevřeně hovořil o možnostech „zmizení“ takových občanů. I to pak může být teoretický důvod, proč se žádná organizace nijak významněji nezabývala případem potlačování lidských práv čínských neúspěšných žadatelů o MO po návratu do vlasti.“ Pro závěr, že obavy žalobkyně z návratu do vlasti jsou účelové, spekulativní a nepodložené, neměl žalovaný dostatek podkladů. I z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nutné označit za nepřezkoumatelné.

38. Pokud jde o důkazní návrhy žalobkyně (znalecký posudek, zda je žalobkyně křesťankou, svědecká výpověď V. M., ředitele organizace Iustitia et Pax, k otázce stavu lidských práv křesťanů v Číně), soud s ohledem na shora popsání vady napadeného rozhodnutí, pro které napadené rozhodnutí ruší a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, nepřistoupil k jejich provedení, neboť by jejich provedení bylo nadbytečné a předčasné. Soud připomíná, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyločil, že žalobkyně je křesťankou, resp. příslušnicí církve Zhao hui. Soud žalovanému vytkl nedostatečné posouzení věci právě ve vztahu k tomu, zda žalobkyni hrozí pronásledování či nebezpečí vážné újmy již jen z důvodu členství v dané církvi. Zdejší soud také dospěl k závěru, že žalovaný neposoudil dostatečně otázku, zda žalobkyni hrozí pronásledování či nebezpečí vážné újmy do budoucna, a to ať pro její příslušnost k církvi, či pro návrat do vlasti jako neúspěšné žadatelky o mezinárodní ochranu v zahraničí z náboženských důvodů.
39. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a v tom, že skutkový stav ohledně některých aspektů posuzované věci, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve správním spisu [ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 s. ř. s.
40. Žalovaný tak v dalším řízení odstraní nedostatky, které mu soud vytkl tímto rozsudkem. Hrozbou pronásledování žalobkyně se bude zabývat i z perspektivního pohledu, tedy posoudí, zda žalobkyni hrozí pronásledování po jejím návratu do vlasti, a to jednak pro její příslušnost k náboženské skupině Zhao hui, jednak jako neúspěšné žadatelce o mezinárodní ochranu z náboženských důvodů. Při posuzování těchto otázek bude žalovaný vycházet z aktuálních a relevantních podkladů. Na základě řádně zjištěného skutkového stavu se vyjádří k věrohodnosti tvrzení žalobkyně. Své závěry dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodní v souladu s požadavky ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
41. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšné žalobkyni přiznal jejich náhradu. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení za dva úkony právní služby, tj.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání žaloby [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočíst 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobkyně není plátcem DPH, proto soud nepřiznal k odměně za zastupování částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Náhrada nákladů řízení tedy celkem činí částku ve výši 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. května 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně